

CAROLINE BOS-EVERTS

Háár toonen aan de Vorsten en de volk'ren!
Zijn ed'le Vasti als het rijkst,
het zuiverst sieraad des festijns,
na pronk van gouden vaten déze vrouw,
't juweel dat al dien glans verbleeken doet
Dan zendt de koning om de koningin.

De zeven dienaars gaan, en brengen
het koninklijk bevel aan haar
die aan een maaltijd voor de vrouwen
een stiller feest, een schaduw van dat and're, viert.
En zij is schoon van aangezicht. —
Het woord des konings wordt haar aangezegd,
Mehuman wacht, met hem de and're zes.
Daar rijst zij op en staat bewegingloos
En allen voelen: zij is Koningin.
Maar 't koninklijk gelaat, naar 't licht geheven
verbergt een korten, scherpen strijd:
zij weet den koning vol van zoeten wijn,
zij weet hem dwaas en vroolijk op zijn zetel,
haar koele denken onderscheidt dit beeld.
Hij die in duist'ren nacht haar sponde deelde
is verder van haar dan wie ook op aard',
een vreemde, door zijn roes nog vreemder.
Geen haat en geen verachting leeft in Vasti,
maar nooit meer zal zij dezen man behooren.
En rustig klinkt haar weigering:
De koningin komt niet.
Zij kent de wet der Perzen en der Meden,
zij kent haar schuld aan 't zwaarst vergrijp,
zij ziet zich reeds verbannen en verstooten,
de grimmigheid en toorn des konings over haar,
het koningschap haar naaste en betere gegeven